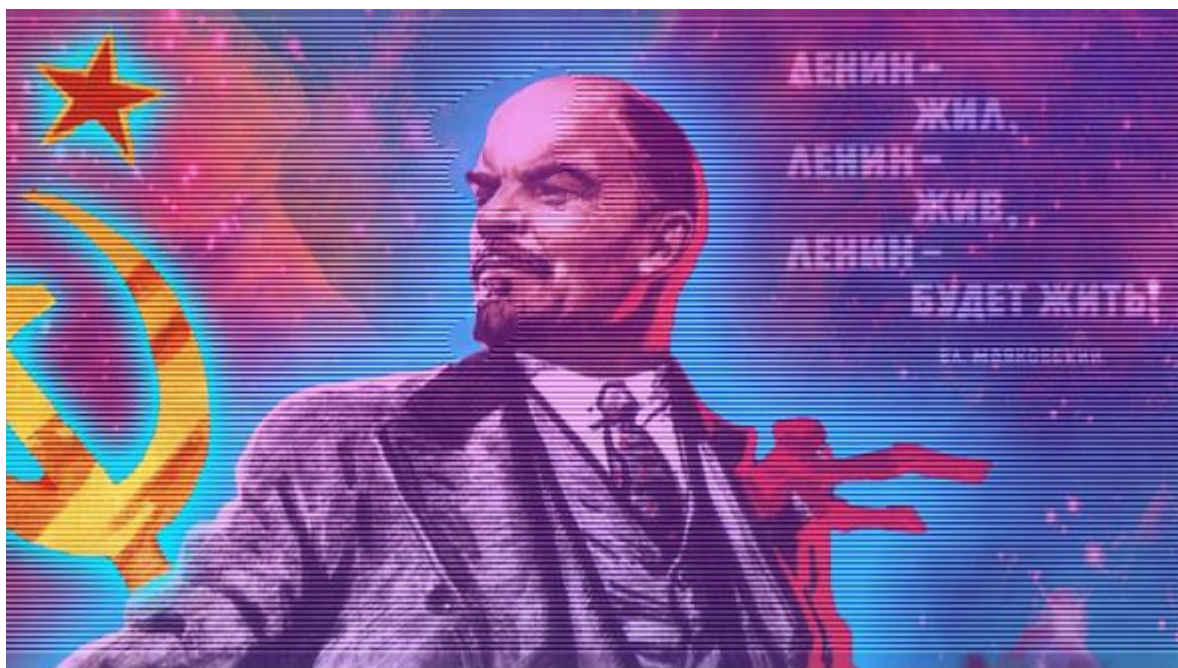

Bioleninismus

Autor: Nix

Jednou z nejzajímavějších teorií vzešlých z prostředí současného pravicového disentu je ta o biologickém leninismu – **bioleninismu** – jež popisuje nevyhnutelné zformování a vzestup koalice divných, neschopných, cizorodých a do civilizované společnosti nehodících se coby jednotného voličského bloku, opory elit liberálních demokracií.

Autor konceptu, známý jako Spandrell nebo „Bloody Shovel“, vychází ze základního leninistického modelu budování strany ze spodiny společnosti k převzetí státní moci a přesouvá jej do sféry biologie, zejména té dnes „závadové“: budování strany z lidí, kteří patří mezi ztroskotance každého společenského uspořádání. Přirozeně zde máme na mysli nebělošské, neheterosexuální a další dysfunkční formy života, jimž jsme nuceni se klanět coby živoucím světcům náboženského kultu rozmanitosti.

Důvody jsou nasnadě: **lidé s nulovým statusem v každé alespoň trochu normální společnosti ochotně vsadí celý svůj život na zisk společenského kapitálu prostřednictvím strany, a protože by se v případě pádu strany rychle vrátili zpět na nulu, jejich věrnost straně je nehynoucí a neotřesitelná – stejně jako zášť vůči každému, kdo má nějaké postavení vlastní zásluhou.** Je lhostejno, zda hovoříme o budižkničemech starého Ruska nebo snědých masách degenerátů moderního Západu.

Bioleninismus je systém, jehož prostřednictvím se vládnoucí globo-homo elity ubezpečují, že ti nejproblematičtější nevolníci – bílí, křesťanští heterosexuálové a jejich manželky – natrvalo

zůstanou v menšině oproti výše zmíněným, žití nehodným formám života (a tedy i snadným terčem proskripcí, uzurpace a nakonec i eliminace).

Za normálních okolností bych to zařadil do složky „zajímavé, pokud je to pravda“ (*big if true*), byť to velmi šikovně vysvětluje uplynulých více než 50 let vývoje Západu. Co mě však přesvědčilo o pravdivosti teorie byla skutečnost, že protistrana využívá negativu tohoto obrazu k posílení své vlastní bojové morálky. Stačí se podívat na „znevýhodněné skupiny“. Chlapík rozvádějící tuto tezi úlisným falešným **britským** přízvukem v **přiloženém videu** je přímým vyjádřením pocitu „ten si o tu ránu přímo říká“. Ať už máme však sebevětší chuť vymlátit z posla duši, tenhle bledý, sójou živený estrogeno-Anglán má pravdu. Levice s využitím této strategie zvítězí, pokud tedy nepodnikneme drastická opatření. Naneštěstí však schopnost činit takovéto drastické kroky dalece přesahuje naše možnosti.

Spandrell i další, kteří teorii bioleninismu rozvinuli, s její pomocí úspěšně vysvětlují politikaření v demokratických státech. O to mi v této eseji ale nejde. Ne, rád bych demonstroval, že teorii lze použít také k pochopení konání nejen ~~Velkého Satana~~ globálního hegemonu, ale také celé řady soudobých i historických velmocí.

Je všeobecně známo, že globální hegemon se s oblibou vkládá do místních půtek zneprátelených kmenů i národů. I přes značně pochybnou moudrost nutkavého pouštění se do takovýchto zámořských dobrodružství je nám jasné, že tyto intervence jsou nezbytné pro nastolení a udržování Impéria/Hegemonie. Pro nás obzvláště zajímavý však bude zdánlivě nahodilý a svévolný způsob, jakým si hegemon volí své favority. **Optikou bioleninismu však tento výběr svou zdánlivou nahodilost pozbývá a nám se otevírá poměrně jasný obraz toho, proč byla zvolena právě tato strana a ne druhá.**

Jako kluk z Balkánu si zvolím příklady blízké mému srdci. V uplynulých třech desetiletích Spojené státy vytrvale upřednostňovaly většinově muslimské Albánce před jejich majoritně pravoslavnými sousedy, konkrétně Srby, Černohorci, Makedonci a Řeky. Dějiny této části světa překypují sektářskými i etnickými konflikty, a to ještě dlouho předtím, než se Balkán s oslabováním Osmanské říše začal „balkanizovat“.

Diverzita + blízkost = konflikt, tak zní osvědčená rovnice.

O nic zásadního tu ale nejde – tohle byl náš každodenní chlebiček, ještě když byl Alexandros na houbách a budeme v tom pokračovat, dokud budeme na světě. Oni zabijí pár našich, my pár jejich, a protože balkánský terén žádné velké manévrování armád nedovoluje, žádná ze stran nemůže své protivníky skutečně dlouhodobě ovládnout – a i kdyby se to snad někomu zvenčí, jako třeba osmanským Turkům, povedlo, pokračovali bychom ve vzájemné řeži přímo pod nosy našich pánů.

Hvězda Albánců tak závratně stoupá právě proto, že se v posledních 30 letech těší takřka bezvýhradné podpoře USA a jejich západoevropských satrapií. Tak se věci mají a my se s tím nějak musíme naučit žít. Jakkoliv s tím můžeme počítat a zařídit se podle toho, bude tento stav trvat tak dlouho, dokud se budou Spojené státy vyhřívat na pozici globálního hegemonu.

Jistě však neuškodí trochu porozumět příčinám dané situace.

Všechny balkánské státy (do jisté míry s výjimkou Řecka) ve 40. letech minulého století flirtovaly se socialismem, některé vážněji než jiné. V žádné to ale nedošlo tak daleko jako v Albánii. Pod vedení kouzelně paranoidního ideologického puritána **Envera Hodžy** tak nebyla Albánie odříznutá jen od západního světa, ale s postupem let také od Jugoslávie (1948), Sovětského svazu (1961) a dokonce i rudé Číny (1977). Hodža to vysvětloval tím, že Albánie zachovala jako jediná věrnost „skutečnému marxismu-leninismu“ poté, co Jugoslávie, SSSR i Čína padly do tenat „revizionismu“. To vše v zemi, která už před Hodžou byla sektářskou dírou s **průměrným IQ 82**, historicky neschopná existence bez italského patronátu a jejíž obyvatelstvo se už od římských časů zabývá převážně pašeráctvím a násilnou trestnou činností. Ostatně ilyrští piráti byli v antice známým postrachem Jadranu.

Jak se ostatně slavně pravil hrdina nespočtu memů, islámský kazatel zvěčněný televizí **Memri**, „je snad ještě horší než Žid. Je to, a nechť mi Alláh odpustí, že to slovo vyslovuji nahlas, Albánec.“

Jaký příčetný hegemon by si za své spojence a nástroj zvolil tak pochybnou tlupu muslimských pobudů, jejichž už tak bídné hodnoty IQ táhne jako balvan ke dnu dysgenické působení **zakátu**, **džihádu** a sňatků bratranců se sestřenicemi? Přece takový, který se poohlíží po nehynoucí oddanosti, pochopitelně.

Jak si ověřili Habsburkové počátkem 20. století, u spojení s **malou zemí**, která je ovšem schopna nezávislé obrany svých zájmů – nebo alespoň dokáže velmocem zamýšlené šikanování pěkně osladit – jde spíš o štěstí než o nějaký um. Národy s přiměřeně inteligentním obyvatelstvem a soudržným společenstvím bývají vrtkavé a zarytě brání to, co považují za své zájmy, jež staví nad ty svého hegemonu a navíc se s oblibou dostávají do situací, kdy se jejich zájmy s těmi hegemonovými zrovna nepřekrývají.

Na druhé straně barikády pak najdeme kmenová uskupení, jež jen těžko lze nazvat národem, nebo by přinejmenším sotva mohla pomýšlet na vlastní státnost bez zpacifikování svých sousedů hegemonem. Stejně jako řada nežádoucích, kteří společně tvoří bioleninistickou koalici v demokratickém státě, vděčí za své postavení a dokonce existenci samotnou hegemonovi, jemuž jsou proto věrní až do hořkého konce. Protože jejich existence je plně podmíněna jeho mocí, jejich zájmy se s těmi hegemonovými překrývají vždy. Socha Billa Clintona na **bulváru Billa Clintona** v Prištině, hlavním městě většinově albánského státu Kosovo, vytvořeného americkou mocí, která jej po vojenském zásahu NATO v roce 1999 vyrvala Srbsku, nestojí jen tak pro nic za nic.

Podobné příklady ale najdeme po celém světě. USA podporují mj. saúdskoarabské takykrálovství v jeho regionálním soupeření s šíitskými mocnostmi, v první řadě Íránem. Americká a obecně západní podpora byly klíčovými faktory při pádu probělošských režimů v Rhodesii a Jižní Africe. Dokonce i proti svému nejbližšímu spojenci, Spojenému království, Amerika podporovala teroristy z IRA v jejich boji za „osvobození“ pětice irských hrabství, plných protestantů nepřátelských k myšlence sjednocení s dublinskou republikou. Důvod je

nasnadě: slabé skupiny, které by bez podpory silné mocnosti vlastně ani nebyly politickými hráči, jsou z podstaty věci věrní velmocí, která je vytvořila – bez ní totiž hynou.

Na vyzbrojování nepřátel svých nepřátel není nic objektivního, obecně vžitá představa ale říká, že slabý spojenec se snadno může stát přítěží. To však více platí v multipolárním světě několika rovnocenných velmocí, v tom našem však za jedinou hypervelmocí zeje obrovská propast. Slabý spojenec může dodat to, co hypervelmoci obvykle chybí – legitimitu imperialistickým projektům a místní převahu, na niž masivní přesila palebné síly a vybavení nestačí. Jak nás naučila válka ve Vietnamu, a dodnes doučuje ta v Afghánistánu, odhodlaná venkovská guerilla dokáže na vlastním dvorku zastavit dokonce i hypervelmoc, která zabředne do rozvleklého konfliktu, který si vybírá daň na její hospodářské síle i vůli bojovat. Odpovědí by pochopitelně bylo zverbovat a vycvičit své vlastní venkovské guerilly, jež by se protivníkově pružnosti dovedly postavit. Stejně tak sice může hypervelmoc vládnout prostředky k „osvobození“ všech zemí celého světa, ale jelikož potřebuje přesvědčit ostatní země i své vlastní obyvatelstvo o své morálnosti, je třeba slabého bioleninistického spojence, aby hegemonovi dodal *casus belli* – jinak by hrozilo, že při pohledu do zrcadla jako Dorian Gray spatří, že jeho kdysi sličnou tvář zbrázdilo zlo.

To co zde předestírám, pěkně zapadá do staré trockistické taktiky podpory náboženských i etnických menšin na Západě s cílem jej oslabit. Něco podobného najdeme dokonce i u Engelsova dělení na progresivní (pro marxismus dobrý) nacionalismus v západních zemích a reakční (pro marxisty špatný) nacionalismus na východě Evropy. Ten starý buržoa se ale šeredně spletl. Západní nacionalismus je reakční a nepřátelský socialistickému projektu, zatímco nacionalismus titěrných národů, sotva schopných života, velmi často bývají socialismu nakloněny velice příznivě.

Jen se zeptejte našeho starého známého Envera Hodžy. Nebo Pol Pota. Nebo Roberta Mugabeho, Ho Či Mina či třeba Davida Ben-Guriona (Oj vej!)

Jen si vyberte, jeden rudý nacionalista vedle druhého. Rozdíl je podobný jako mezi leninismem staré školy a vnitřním bioleninismem. Jistě, dává si za cíl pozvednout „utlačované“, ale ještě lépe funguje, když tito „utlačovaní“ jsou doslova lidský odpad, neschopný vytvořit funkční společnost, přinejmenším ne podle západním měřítek. Nikdo nechce příliš ochotně připustit své bídné kvality, a tak se pro klid duše uchylují k narativům o útlaku a vítají podporu bioleninistů, kteří je ukládají ke spánku zářivými přísliby šekelů a moci.

Někde v hloubi svých srdcí si však spodina společnosti uvědomuje, že je spodinou. *Per analogiam* se i někde v jádru národní psýché národů obývajících prdele světa najde prozření stran svých kvalit a jak ukazuje tento článek z American Renaissance, tyto národy si často musejí vymyslet (nebo to za ně jako v případě Wakandy udělají jiní) fantazii o tom, kde by mohly být, nebýt „útlaku“. Tyto výmysly je však přímo vhánějí do otevřené náruče hegemonistických bioleninistů.

Jistě, systém funguje, ale nutně se vkrádají otázky, jak dlouho. Leninismus staré školy dávno „padnul na hubu“, když proměnil obyvatelstvo někdejšího Sovětského svazu na ožebračené,

degenerované národy, které se teprve teď začínají vzpamatovávat. Vnitřní leninismus dohnal Západ a především Spojené státy na pokraj „brazilifikace“ a před kulturním i ekonomickým úpadkem už dnes nejde zavírat oči. Podobně jako všechny další překroucení přirozeného řádu věcí nakonec zahraniční politika vedená zásadami bioleninismu selže, ať už poté, co si hegemon konečně začne hledět svého a přestane se cpát do záležitostí jiných (o což se podle mě pokouší Donald Trump), nebo tehdy, když se tento hegemon v důsledku přílišného roztažení sil zhroutí (k čemuž podle mě dojde, pokud se Trumpovi nepodaří výše zmíněné). Bez záštity velmoci jsou všichni její slabí, bioleninističtí klienti odbornou terminologií v prdeli.

Stejně jako dochází po **proděravění všemožných bublin** ke korekcím trhu v oblasti ekonomiky – toxická aktiva jsou likvidována, firmy bankrotují a účty jsou vyrovnávány i s hojnými úroky – věřím, že mým čtenářům nemusím dlouze vysvětlovat analogii o podobě úroků, které dlouho sužované státy a národy střední síly naučtují bioleninským klientům bez ochrany hegemonu. Řeky krve jsou možná příliš slabým vyjádřením.

Nixův esej **Bioleninism** vyšel na stránkách The Warden 22. července 2018.